

да къмъ дома си, злоправенъ нѣкой си
человѣкъ вървѣше подиръ му та го псу-
ваше и хуляше; но Периклей не само
не ся смути отъ безочлявость-тъ на то-
гозъ человѣка, но и съ голѣмъ тихость
заповѣда на едного отъ слугитъ си, да
заведе тогози безобразника съ фенерьтъ
до дома му.

Фокіонъ.

Когато Атинейцитъ осжидихъ на смъртъ
Фокіона (когото за доброто му сърдце
наричахъ *Благателъ*), на часътъ когато
му подавахъ отровѣтъ, пріятелитъ му го
попытахъ, какво послѣдне завѣщаніе да-
ва на сына си; “ завѣщавамъ ти, рече,
и съвѣтувамъ тя, сыне, да не гонишь ни-
какъ мсть на Атинянитъ за смъртътъ ми.

Августъ.

Немже да има друго по-сладостно нѣ-
що на свѣтътъ, отъ това дѣто да прави нѣ-
кой добро на подобнитъ си, да царува
въ сърдцата имъ, и да въспрѣима благо-
дареніята имъ съ похваленія. Кротостъта,
человѣколюбіето и великодушіето щѣхъ да